

Estomihi
L18, 31-43
23.2.2020

Pozdrav:

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.
Milost vám i pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.

Introit:

Procitni, Pane, a nezanevři na nás provždy!
Na pomoc nám povstaň, vykup nás pro svoje milosrdenství!

Píseň: 680, 161

Čtení: Iz 61

Píseň: 267

Kázání: L18, 31-43

Vzal k sobě svých Dvanáct a řekl jim. Možná, že bychom čekali jiné slovo, než vzal. Jak to, že bere Ježíš svých dvanáct a svědek Lukáš je ani nejmenuje? Vzal nás Ježíš někam s sebou jako své učedníky, nebo pouze slyšíme zdáli jeho hlas? Možná nám zdáli někde zaznívá, možná jsme jej přeslechli v hluku dnešní doby. Avšak Ježíš z Nazaretu nás bere se s sebou i dnes, abychom byli svědky jeho mocných činů.

Hle, jdeme do Jeruzaléma a na Synu člověka se naplní všechno, co je psáno u proroků. Kam jsme dnes vstoupili spolu s naším Pánem? Vstupujeme s ním do jeho příběhu ukřižování a povstání, nebo toto tajemství nám zůstává zahaleno, tak jako učedníkům, a nerozumíme tomu?

Neboť bude vydán pohanům a budou se mu posmívat a tupit ho a plivat na něj, zbičují ho a zabijí; a třetího dne vstane. Většinou mi nad tímto zůstává rozum stát. Ptám se po smyslu utrpení, po smyslu toho, že Bůh nás vydává nejedné nepříjemné zkoušce. Mnohdy před utrpením nechápavě stojíme s výčitkou „proč“?

Doptáváme se Ježíše Krista, který zdánlivě mlčí. Víme, že prošel utrpením, které si mnohý z nás ani nedovede představit. Jeho odpovědí je povstání. Povstání třetího dne, které vykřesalo naději. Naděje, která nás drží, kdykoli procházíme z Jericha do Jeruzaléma. Kdykoli

se škrábeme do kopce svých bolestí. Neboť Jericho leží kdesi pod úrovní země a Jeruzalém leží nahoře. Ten, kdo chce vystoupit do Jeruzaléma z Jericha, musí překonat přes devět set metrů.

Je zajímavé, že nechápavost učedníků je ponechána stranou. Ježíš neopakuje svá slova a nevtlouká nám je do hlavy, abychom porozuměli jeho příběhu. Ježíš pouze poukazuje, dává nám ukazatele, na kterých se můžeme orientovat.

Lukáš zařadil po třetí předpovědi utrpení Pána Ježíše Krista příběh o uzdravení slepého. Nebudu předstírat, že následující příběh je pro mě lehký na výklad. Uzdravení slepého? Možná uzdravení po nějaké náročné operaci, to ještě můžeme pochopit.

Jak se to může stát, že slepý prohlédne, je vysvětleno Ježíšovým konstatováním: *Tvá víra tě uzdravila; doslova spasila*. Kolik lidí volalo: Pane smiluj se, a nic se nestalo? Jak si to máme vysvětlit? Měli malou víru, nebo víru předstírali, nebo to nemysleli vážně? Věřím, že tomu tak není. Věřím, že je nad lidské síly určit a vystihnout, jak jedná Bůh.

Vraťme se však do příběhu. Příběh opravdu neřeší uzdravování a způsob, jak uzdravení docílit. Náš příběh se tím vlastně nezabývá. Před Jerichem je nějaký bezejmenný slepý. To, že kolem jde někdo obklopen lidmi, vydedukuje podle hluku, který toto uskupení provází. Všimněte si, Ježíše následují jeho věrní – tedy těch dvanáct, kteří představují celý Izrael. Potom v tom zástupu asi kráčí i zvědavci, senzacechtiví lidé a mohli bychom zde vyjmenovat několik příkladů následování Ježíše, který nestojí na pevném gruntu.

Tento zástup nebo uskupení na otázku, kdo je ten, okolo něhož se shromažďují lidé, odpovídají: *Ježíš Nazaretský tudy jde*. Ježíš prochází, jde, není na jednom místě. Je na cestě k oslavení. Lidé však v Ježíši vidí jen člověka Ježíše z Nazaretu.

Slepý, který možná vidí ve své slepotě dál, rozpozná něco, co si lidé v zástupu neuvědomují. *Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Eleison me!* Slepý Ježíše rozpoznává jako toho, který je očekávaným Mesiášem, tedy zachráncem, který může jeho životní situaci změnit. Situace ponižovaného, opovrhovaného, chudého, prostě toho, který je odkázán na milosrdenství lidí, kteří jej vyhodili za město, tedy ze společnosti, volá: *Eleison me – Synu Davidův – smiluj se!*

Tedy ty, kterého sice nevidím, máš možnost změnit můj životní příběh. V tomto volání nepolevuje, i když jej všichni od toho zrazují, lépe řečeno mu to zakazují. V textu by se dalo přeložit „křičel nebo mnohem více volal“. Vytrvalost, možná intenzita slepcova křiku, tedy jeho modlitby, přiměla změnit Ježíšův pohyb a zastavit se.

Ježíšova až příkrá otázka „*Co chceš, abych učinil?*“ je nepochopitelná. A někdo od rány by možná odpověděl: Což jsi slepý, že nevidíš moji slepotu? Proč se Ježíš tak ptá, je nad slunce jasnější, že slepý chce vidět. Ježíš se však ptá, ptá se i nás, co chceme, jak chceme svou životní situaci změnit. Nebo jsme s ní spokojeni?

Pane, ať vidím. Zrovna tak strohá odpověď. Syn Davidův se najednou ve svědectví Lukášově mění na Pána, tedy samotného Boha. Pane, ty Ježíši z Nazaretu, nechť vidím.

Ježíš mění naši životní situaci. Příběh uzdraveného slepého nás nemá učit, jak to zařídit, aby slepí viděli. Tento příběh nám vypráví o následování toho, jemuž Ježíš změnil svou životní cestu. Tato cesta vede uzdraveného cestou následování. Cestou, na které se oslavuje a chválí ten, který se nám v Ježíši z Nazaretu sklonil, dal se nám poznat jako ten, který nás znova a znova zve, otvírá nám nový příběh našeho života, proměňuje.

Za to mu budiž čest a sláva navěky věků. Amen.

Poslání:

Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno.
Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno.

Požehnání:

Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží
a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi.
Amen.

Píseň: 672